מכתבים

יותר יהודי מיהודי

עוד על דן בן־אמוץ המנוח („הא־גואיסט האהוב", העולם הזה 25.10.89).

קראתי את ניתוחו המעמיק של אורי אבנ־רי את אופיו של דן בן־אמוץ והגעתי למסקנה פרדוכסאלית: מסתבר ש־בן־אמוץ" היה הק־ליפה ובתוך תוכו של המנוח שכן „תהילים־זוגער". ובמאבק בין התוכן והקליפה ניצח התוכן.

בבן־אמוץ, המוחה על פרשת כפר־קאסם, המתנגד לכיבוש והמפגין בעד נושאים מצ־פוניים, יש הרבה מהמשותף עם הצעירים ה־יהודיים בארצות־הברית שהפגינו נגד מילח־מת ויאט־נאם, עם מתנדבי מילחמת־ספרד בשנות ה־30 ועם עוד הרבה מגמות שדווקא בגולה מתבלטים בהן אחינו.

הצורך בקונפורמיות היה, מבחינה רבה, רק שלב־מעבר בהתאקלמותו של בן־אמוץ. מש־התגבר על שלב זה, צצו תכונותיו היהודיות האופייניות. הוא היה, מבחינה זו, יותר יהודי מלובשי קפוטות ושטריימלים למיניהם. הוא היה חבר הקבוצה שנהוג לכנותה „היהודים שבמדינת־היהודים".

שלמה טל, קריית־אונו

● ● ●

מחדל של חרדל

על נימה גזענית שלא במקומה („חרדל", „דיעה אחרת", העולם הזה 8.10.89).

אם תקום מדינה פלסטינית חמש דקות מכפר־סבא באמת עלולות להתעורר בעיות ומוטב לא לסמוך על האמריקאים, שכרברי החברים של אופירה, במדור חרדל, אינם מסוגלים לעזור אפילו למי שצריך, כאשר צריך (ראה פרשת פנמה).

אבל מדוע לכתוב „שהמנהיגים הבושים... עם חייליהם הכושים (לא יעזרו לנו)." זה אולי חרוז, אבל מאוד־מאוד גזעני.

נכון שיש בצבא האמריקאי הרבה מאוד חיילים שחורים, הרבה מעבר לחלקם של הש־חורים בכלל האוכלוסיה האמריקאית, אבל הם בכל זאת חיילים אמריקאיים.

הרם רזנבליט, רחובות

● ● ●

בהשפעת השפעת

על פליטת־קולמוס שלא במקו־מה („וידוי אישי קטן", „חוג ה־סילון", העולם הזה 4.10.89).

ארנון זיו, איש חוג הסילון, מגלה לנו, כי בשעה שהיה נתון להשפעה של מחלת השפ־עת, חשש מאוד שמדורו עלול, בהשפעת הש־פעת, להיראות כמו הגיגים של פעילת נעמת מרעננה.

אז עליי להודיע לו שכמה מחברותיי הטו־בות ביותר הן פעילות נעמת (ברעננה) והה־גיגים שלהן הלוואי על זיו.

מלכה לב, רעננה

● ● ●

באמת, חבל

על תחזית רעידות־האדמה („הו־רוסקופ", העולם הזה 25.10.89)

קראתי את הסבריה של מרים בנימיני (על הקשר בין כוכבים צמודים להתרחשות רעי־דת־אדמה) ועל מה שאירע בסן־פרנציסקו.

אולי חבל שהגב' בנימיני לא פירסמה את דבריה אלה חודש קודם לכן.

יוסי קאופמן, ירושלים

● ● ●

אם כבר, אז כבר

על חזון השלום („תמונה מרגי־נה", „יומן אישי", העולם הזה 4.10.89).

בפי העולם הזה ממש חזון אחרית־הימים: „בעוד כמה שנים יערכו חיילים ישראליים, פלסטיניים וירדניים תימרונים משותפים (כמו שהצרפתים והגרמנים, אויבים משכבר הימים, עושים כיום)."

אבל אם חזון השלום לא יישאר בגדר חלום, בשביל מה יצטרכו אז חיילים בכלל, לפחות באזור שלנו?

יעקב אורן, תל־אביב

● ● ●

ד"ש מברקשייר

על קורא העולם הזה **הנהנה ממנו על גדות התיימס באנגליה.**

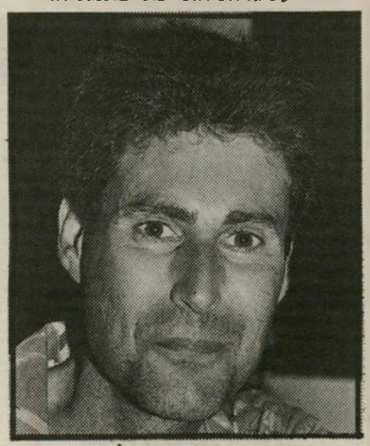

קורא אורי גלר
ד"ש לכולם

... העולם הזה מגיע אליי מדי שבוע ואני ממש נהנה לקרוא אותו.

ד"ש לכולם.

אורי גלר, סאנינג־על־התיימס, ברקשייר, אנגליה

● ● ●

ד"ש ממדינת־הפילים

על חוויותיו של קורא העולם הזה **המטייל בקנייה.**

אחרי שלוש שנים של שרות־חובה יצאתי לאפריקה לאוורר את הראש.

עכשיו אני בקנייה ואחרי טיול של כמה ימים בטסאבו, הפארק הלאומי המפואר של קנייה, שהוא מעין שמורת־טבע וחי־בר אחד גדול.

תוך כדי הסיור גיליתי, כי השטח של הפארק זהה כמעט, על הקילומטר, לשטחה של מדינת ישראל.

רק מה. לא חיים בו כמה מיליונים, כמו אצלנו, אלא רק כמה אלפי פילים. 5363 ליתר דיוק (כך כתוב בחוברת־ההסברה שקיבלתי).

זה חומר למחשבה, נכון?

צחי שומרוני, ניירובי, קנייה (זמנית)

העולם הזה
השבועון של ישראל
העורך הראשי: אורי אבנרי
מנהל: אברהם סיטון
מנהלת מחלקת־מודעות: רינה מיטרני

המערכת והמינהלה:
תל־אביב, רחוב גורדון 3
(ת.ד. 136, מיקוד 61001)
טלפונים: 232262/3/4־(03),
5230662־(03)
פקס. 245130־(03) FAX.
תמו"ל: העולם הזה בע"מ
הדפסה: הדפוס החדש
הפצה: גד
תל־אביב, יד חרוצים 7
טלפון: 377056־(03)

המנהל הכללי: דויד גרשוביץ

לוחם יקר.

בשבוע שעבר התפרסם במדור־המיכ־תבים שלנו מיכתבו של ח"כ רחבעם („גנדי") זאבי. מתוכו ניתן ללמוד שחבריו־לדרי־עה יעצו לו שלא להעניק לי ראיון, מתוך חשש שאסלף את דבריו. ואילו גנדי עצמו סמך עלי, התראיין, ונוכח לדעת כי האמון שלו היה מוצדק.

שמחתי על המחמאה, אך היא גם העציבה אותי. ניתן היה להסיק ממנה שאין זה עוד מובן מאליו שעיתון ישראלי יפרסם ראיון

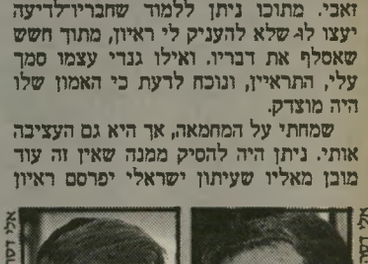

גנדי דרעי

ללא סילופים. זה הרי היה צריך להיות מובן מאליו — לא רק לגבי העולם הזה. אלא גם לגבי העיתונות בכלל. אם אין זה כך, חבל.

אין כמעט אדם במדינה שדיעותיו הפר־לימיות רחוקות מדיעותי כמו רחבעם זאבי. אך אם החלטתי לראיין אותו — לא בלי התלבטות מוקדמת — הרי מאותו הרגע היה זה מובן מאליו שאעזור לו להביע את דיעותיו בצורה הנאמנה וההוגנת ביותר, במיסגרת מיגבלות המקום. והוא הדין, כמובן, לגבי כל מרואיין אחר.

נשב בע"ה

על רקע זה שמחתי גם לקבל השבוע מיכתב אריב מאוד מידי הרב אריה דרעי.

לא היה קל לכתוב את כתבת אישיהשנה, שבמרכזה עמד שר־הפנים. הוא שייך לעולם החרדי, שהיה עד כה סגור ורחוק מן התודעה של רוב הציבור, החילוני והדתי־ציוני. עשיתי כמיטב יכולתי כדי לתאר את האיש על רקע סביבתו החרדית.

למען האמת, הייתי די סקרן לדעת מה חושב דרעי עצמו על הכתבה שהוקדשה לו. ברגע הראשון אחרי הפירסום, כאשר רואיין ברדיו על־ידי רזי ברקאי, נשמע די מסוייג מעצם העובדה שהעולם הזה מקדיש לו כתבה ביוגראפית ארוכה.

השבוע שיגר לי מיכתב.

וזו לשונו:

מכובדי,

עתה, בפרספקטיבה מסויימת, מצאתי כנ־כון לכתוב דברים שבלב.

מעולם לא נמניתי על מחפשי הכותרות, ומקובלים עלי דברי חז"ל כי אין הברכה שרויה אלא בדבר הסמוי מן העין, וגם בפיר־סום הרחב בהעולם הזה לא מצאתי מלכת־חילה ברכה.

עכ"ז, ועם חששותי, איני יכול שלא להביע בפניך התפעלותי מרמת הכתיבה, מעומק הניתוח, ויפי הסגנון הרהוט, המרתק את הקו־רא. אף אני נהניתי לקרוא כתבה זו.

מעבר לחילוקי־הדיעות, והשקפות־העולם המנוגדות — חובתי לציין הגינותך וגישתך, ובה במידה להביע תודה.

ברכתי כי תראה ברכה בשליחותך הנאמנה למען מנוע שפיכות־דמים. כולנו בתפילה לבורא־עולם כי במהרה יקויים דבר הנביא ו„לא ישא גוי אל גוי חרב" ונשב בע"ה בטח בארצנו.

בברכה ובהוקרה,
הרב אריה דרעי,
שר־הפנים.

עד כאן המיכתב. תודתי לרב־שר.

צרור חמשירים

אחת לכל כמה זמן נערך יום־עיון לכל חברי־המערכת, כדי לדבר על דרכו של הער־לם הזה בטווח הבינוני והרחוק.

השבוע היה לנו שוב יום־עיון כזה. הזמנו את אורי סלע לשאת הרצאת־אורח. סלע עבד בהעולם הזה בשנות ה־50, תחילה כעורך־כיתוב ולאחר־מכן כעורך גראפי. הוא שיעצב את צורת העולם הזה, שנשמרה במשך עש־רות שנים. בין השאר עיצב גם את השער, ובראשו האותיות של שם העולם הזה עצמו.

סלע

בימי עבודתו של או־רי סלע אצלנו היינו משתעשעים רבות בחיבור „חמשירים" על־פי המתכונת הק־לאסית. רבים מהחמ־שירים שלו פורסמו אז בשבועון.

השבוע, במהלך יום־העיון, שירבט אורי סלע כמה חמשירים חדשים.

בין השאר:

היה היה גבר, שמו דן,
שנולד במזל מחורבן.
כל חייו הוא בילה
במזל הבתולה,
אבל מת במזל הסרטן.

מעשה במכון לעיסוי
שנקנס על פיגור במיסוי.
אז לפקיד־השומה
הוא שלח משום־מה
במקום צ'ק – נערה בלי כיסוי.

ברשות השידור – המנהל
בתיכנון החדש מטפל.
ורפי גינת
ישובץ, כך הוחלט,
בתוכנית חדשה – „כלבורדל".

אורי סלע